

Arrest

nr. 125 195 van 4 juni 2014
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden op 16 december 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. CHOMÉ en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verzoekende partij aangevuld op 8 februari 2010.

Op 14 december 2013 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen.

Op 22 augustus 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 november 2009 ongegrond werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij enkel middelen ontplooit ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bij gebrek aan middelen die gericht zijn tegen tweede bestreden beslissing, is het beroep niet ontvankelijk in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij stelt dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen de vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dat na deze datum hebben gedaan en ze verwijst hierbij naar het arrest nr. 53 240 van 16 december 2010 van de Raad. Ze stipt aan dat de minister publiekelijk zou hebben gezegd de instructie nog toe te passen en meent aldus dat de criteria heden ten dage nog steeds van toepassing zijn. Voorts stipt zij aan dat zij een reeks documenten heeft aangebracht die wijzen op haar vergevorderde integratie. Evenwel worden deze documenten niet in aanmerking genomen omdat zij lange tijd in illegaal verblijf in het Rijk heeft verbleven zonder ook maar een poging te ondernemen om haar verblijf te regulariseren. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het feit dat zij als minderjarige aankwam in België waardoor het haar niet verweten kan worden geen stappen te hebben ondernomen om haar verblijf te legaliseren. Tot slot is zij van oordeel dat de verwerende partij niet preciseert waarom de door haar aangebrachte documenten niet voldoende zijn. Zij meent dat het niet volstaat om te motiveren dat ze zich doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht waardoor de lokale verankering niet in aanmerking kan worden genomen.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 30 november 2009 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies had opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar de verzoekende partij suggereert dat de instructie nog steeds van toepassing is en de toepassing lijkt te vragen van de instructie, is dit betoog niet dienstig aangezien de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042).

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij tevens artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt door te vereisen dat er voorafgaandelijk een verblijfsaanvraag moest worden ingediend, meent de Raad dat de verzoekende partij wel kan worden gevolgd.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de integratie in België niet betwist. Zo wordt duidelijk aangegeven dat er sprake is van een lokale verankering. De gemachtigde meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar verzoeker tijdens die periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen en zijn integratieproces dan ook heeft plaats gevonden in een periode waarin verzoeker niet over een legale verblijfstitel beschikte.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* aangevoerde elementen van de verzoekende partij inzake haar lokale verankering niet te betwisten, doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat zij in het verleden geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de lokale verankering die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ten aanzien van de voormelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2013, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU